

Nada
Gaborovič

Kukavičji sneg

Pozni popoldan se je zagrinjal v komaj vidne meglice.

»Čisto vsakdanji pozni pomladni popoldan,« je zamrmral predse Gregor Koren.

Hkrati se je ustavil pod jerebikami in zajel sapo. Bil je izmučen, čeprav si tega ni maral priznati; kljub vsem velikim spremembam zadnjih dni ne, četudi je bilo očitno, da so terjale kup njegovih ustaljenih navad, zacementiranih načel, še zlasti pa

precej ljubezni do sebe. — »Zaradi ljubezni nisem izmučen, res ne,« si ni priznal in se je z očmi posprehodil od bleščavega oboka krošenj vse do obzorja, kar je storil to pot prvokrat, kajti druge krati se je raje kar najhitreje odsmukal, sebi v prid, svojemu ugledu in častivrednosti na ljubo. Krošnje so prijetno pošumevale v nenevarnem vetru.

»Lep pogled,« je nedolžno rekel Gregor Koren, si otrl znojno čelo in se, vznevoljen zaradi vsega, kar se je primerilo, zazrl v daljave, poln upanja, da ga z oken ne opazujejo nobene oči, tudi tiste najbolj zvedave ne.

V želji, da bi bil videti kar se da neopazen sprehajalec, je dovolil vetru, ki se je prismukal iz krošenj k njemu, da mu je nagajivo poredno razkuštral še vedno dovolj bujne lase; bilo je očitno, da mu dovoljuje to samo zategadelj, ker upa, da ga bo tako ukanil zaradi dopoldanskega bega, zaradi svojega velika pohoda v uspeh, k nagradi, do zmagoslavja samega.

Pri tem je vneto odganjal misel na svoj poraz pri Nevi, na njeno priznanje, na stanje, ki mu je bilo zoprno, ker ga je delalo čisto navadno strigalico, neogljenega puhloglavca, avšastega donhuana. Ogorčeno je zamrmral nekaj o nezanesljivosti in srdito odgnal željo, da bi jel krožiti okoli Nevine hiše, se vzdignil kot pero do njenega okna in ji povedal vse, kar si zasluži.

Potrkal je s skrčenim kazalcem po prvem deblu, ki je nanj naletel, kar ga je odvrnilo od neuresničljivih zamisli. Pri tem je hkrati tudi opazil, da se je sposobnost njegovega logičnega sklepanja skrčila do neznatnosti, kot tudi, da so se mu misli nenavadno razrahljale. Spoznanje ga je udarilo

v samo središče njegove samozavesti in ko se je veter vnovič zagnal vanj, se je potisnil k plotu in se ob njem jel plaziti previdno, sključeno, kot kak mestni malopridnež iz filma.

Čutil je čisto podzavestno, da ga žene k reki. Upal je, da tam ne bo naletel na nikogar, ki si ga ne želi srečati. Rečno nabrežje nikoli ni mikalo mojih znancev, si je govoril, ko je iskal stranskih poti, da bi se ognil slednjemu živemu bitju, vštevši pse in mačke. Samo veter je tekel za njim, ob njem, dokler se Gregor Koren ni sključil tako zelo, se držal zidov in plotov tako tesno, da je sprevidel, kako je najpametneje odjenjati.

Pri reki je vonjalo drugače kot dopoldne. Prepoznal je vonj zapoznele lipovke, kar mu je utrnilo misel, da mora biti to nekakšna pomota, saj v tem času sploh ne cveti več. Vendar se ni maral ubadati s tem, kajti preganjala ga je mračna in težka slutnja, da je morebiti njegov skrbno zastavljeni sistem načet. Spodkopan. Spodjeden. Morda celo neozdravljivo.

Zato obsojen na propad.

Z zaničevanjem je v spominu obnovil Nevine besede, njeno obnašanje, ki ga je zdaj uvrščalo v isto kategorijo, kot ga je ženino, kar je pomenilo, da ga štejeta obe za pridaniča, enega izmed tistih v mestu, ki kujejo zaroto, sodbe, ocene, mnenja, spletke, odnose in kaliho že tako kalne vode.

»Čisto navadna spogledljivka,« je z odporom stisnil iz sebe in jel metati plosko po gladini ploščate kamne, kakor je počenjal to v otroških letih, kadar je bil ves iz sebe zaradi krivic. Toda če mu je tedaj, zdaj mu pomiritve ta igrica ni prinesla.

Potegnil je sapo v nosnice.

Vonjalo je še kar naravno in vsakdanje.

Potemtakem se v bistvu vendarle ni nič spremenilo. Ne tako usodno, kot je kazalo, si je dopovedoval nekako naivno prepričan, da se bo lahko še vse popravilo, poravnalo, uravnalo, vrnilo v stare tirnice, kot je bilo doslej.

Toda čeprav je voda tik pod njegovimi nogami tekla prav tako kloko-tajoče kot zmerom, čeprav je skozi ozek prelivček prav drla in čeprav je nosila s seboj vlažnost, ki mu je bila zmerom všeč, je hkrati vdiralo vanj nekaj kot spoznanje, ne še čisto spoznavno, vendar neovrgljivo: »Poslej me bodo vsi iskali. Se mi dobrikali. Me vabili v goste. Me pozdravljali vnaprej. Mi dajali posetnice in jih zahtevali od mene. Želeli bodo pisati ocene za moja dela. Skušali me bodo čehljati kot sobnega kužka. Ali kot siamsko mačko. Kot psa z rodovnikom.« Začutil je nenaden odpor.

Potem je nehal metati kamne in se je nagnil nad vodo.

Spomnil se je na vsa leta nazaj, kako si je želel prav tega, kar se mu je zdaj ogabilo. Zmerom je hrepenel po trenutku, ko bi se vsi javno sukali okoli njega. Vseeno, kako; samo da bi bil v središču pozornosti.

Nekaj je narobe z menoj, si je rekel, nenadoma nekaj narobe. Je prišlo v napačnem trenutku? Sem kljub navajanju na ta trenutek zanj povsem nezrel, usodno nesposoben?

V vodi je uzrl svoj obraz z obilnim podbradkom, z vsemi odsevi, ki so kazali postarano obličje, kdo ve zakaj zanimivo za Nevo in za še to pa ono

žensko. Naglo se je odvrnil, ker se je zbal, da si bo postal na vsem lepem neprijeten, kot je neprijeten star in zguban usnjen predmet. Četudi je tvoj.

Četudi si ga imel rad in te je spremljal desetletja.

»Pride tako, je v nenadnem preblisku spoznanja in resnice zgroženo skoraj odskočil, kot bi ga oplazil bič.

Zadnji hip se je izognil trčenju z nekom, ki se je kdo ve kdaj prikradel za njegov hrbet in morda skupaj z njim mislil o nepričakovanih spremembah.

»Se vam ne dozdeva, da bo nevihta?« je rekel možič potem, ko se je jadrno odmaknil, vendar ne toliko, da bi bilo videti, da se je ali prestrašil ali priznal, da je stikal tod naokrog.

Gregor Koren je zamenjal odbijajoč izraz na svojem licu z navadnim, prijaznim, najsi mu je bilo zoprno. To je storil čisto nagonsko, kakor je to počenjal vse svoje življenje; ali vsaj zadnjih trideset let, četudi ne vselej z zadovoljivim izidom za svoj vzpon, uspeh, slavo. Razen pri ženskah.

To ga je nehote vrnilo v obujanje spominov, ko je tod naokrog vodil dekleta in izbiral skrite koticke, kjer se mu ni mogel vsiljevati nihče kar takole.

»Zakaj tako sami? In prepadeni,« je brez sleherne pravice zaskrbljenega obraza vrtal možicelj in se ni odmaknil od Gregorja Korena.

»Rad bi bil sam,« je pribil G. K. in se še zmerom oklepal svojega prijaznega obraza, čeprav ga je znotraj že skelelo od napora, da bi vsiljivca odposlal.

»Saj, saj,« si je pomel roke ta in se malce le odmaknil, tako da je nastalo zatišje, ki je vanj prodiralo upanje, da se bo ozračje sčistilo v korist mislim Gregorja Korena.

Kajti Gregor Koren si je želel misliti na dan, uro in trenutek, ko bo iztegnil eno izmed rok po nagradi. Po tej veliki časti, ki se ji bo počasi bližal po rdeči preprogi, tisti z majhnim obrobkom, medtem ko bodo drugi...

»Bliskavica bo, bliskavice se pa bojim,« je tedaj vskočil v njegov privid možiček in se dotaknil njegove roke čisto vsakdanje.

Gregor Koren se je zbal, da bo zrušil svoj obrambni zid, kar bi bilo narobe, je pa vse kazalo na to, ker mu je surova beseda kar sama silila na jezik in iz ust.

Vendar jo je v zadnjem trenutku zgrabil za rep in pogoltnil. Tako je bilo slišati zgolj grgranje, ki se je raztalilo v nekakšnem ponesrečenem nasmehu.

»Jajaja,« sta rekla nato oba hkrati, se prepoznala in si bila zoprna še bolj kot doslej.

»Takole po naključju,« je začel možiček in Gregor Koren ga je pustil v kar preočitni zagati, ko ni vedel, kako bi nadaljeval.

»Oprostite, da vas nisem neutegoma spoznal,« se je poigraval zdaj z njim in občutil, kako mu prija, le da tega ni pokazal.

»Jaz vas nisem,« se je v zadregi zvijal oni in na nosu se mu je poznalo, da laže.

Koren je pomislil na trenutke, ko je poklapan in z dolgim nosom odhajal iz njegove pisarne, z odklonilnim odgovorom v žepu, ves nasršen, da so ga odpravili kot frkovca. Tale tukaj, si je govoril, je samo prezirljivo odslavljal in niti dopustil ni, da bi stopil naprej, k Velikemu D.

Ampak bliskavice pa se boji, kaj, je mislil in se je smehljal, zdaj že kar neponarejeno, skoraj sproščen in radosten.

»Kar pridite k meni,« je rekel tajnik Velikega D., »kadar boste utegnili. Vesel vas bom.«

Kam je spravil svojo napihnjenost, ki ti gre na kozlanje? se je vendarle čudil Gregor K. In nič ni videti, da bi se prenaresjal. Čisto spodoben star možiček je, samo staro gosje pero mu manjka za ušesom. In zmerom se mi je vzdigovalo od brezupja, kadar sem se napatil k njemu. No, zdaj že lep čas ne, ampak prej.

»Bom prišel,« je vljudno prikimal. »Vendar se ne bom ustavil pri vas. Šel bom kar naprej. K Velikemu.«

Možiček je komaj opazno vzdrgetal, kot bi se bal pokazati, da mu je hudo zaradi takega načina. Potem je le iztisnil nasmešek, pa ga kar brž spet spravil za ustnice.

»No, seveda,« je hripavo zameketal in kot v potrditev pokimal.

»Zdaj bodo veliko govorili o meni,« je nalašč in skoraj hudobno opomnil Gregor Koren. Bilo je očitno, da je tajnika zadel naravnost v srce, ki ni preneslo domačih literatov, najmanj pa take, kova Gregorja Korena.

»Bodo,« je zahripal nedoločeno, da se ni dalo razbrati, ali se strinja ali samo ugotavlja.

Čprav je vedel, da je to le igra miške z mačko, pri čemer se mu je tajnik zdel komaj omembe vreden mačkon, in še malo prebrisan k temu, in čeprav si je zmerom želel, da bi jo učakal, ga zdaj nenadoma ni mikala preveč. Kakor bi iz njega po zaslugi kdo ve koga in česa stekel droben curek dolgoletnega samoljubja kot zrak iz predrtega balona. Njegovega samoljubja — in to je čutil čisto jasno — je bilo precej manj, nič več ga ni mikalo, zdaj, ko je bilo na dosegu, vihati nos in vreči predse nekaj tistih gorkih, ki jih je spravljal za trenutek, ko napoči, ko se izpolni, ko se uresniči, ko bo imel od zgoraj pregled na tiste pod seboj.

Celo ozrl se je h krošnjam starih kostanjev, kjer je ždel vetrič, kot bi se mu zazdelo, da se je vzdignilo proti mračnemu nebu skupaj z igrivimi pihljaji kar precej njegovega koranskega nakopičenega pričakovanja, zbitega v ljubezni do sebe, tej neodjenljivi, žilavi postavki v njegovem življenju.

Bilo je čudno.

Rahlo nepričakovano.

Celo neprijetno. Kajti bil je pod vrhom, tik pred tem, da se ga dotakne. Ko bi se lahko končno odpočil, varljive upe in sanje zamenjal z golim dejstvom, slepila pognal brez nevarnosti za svoj obstoj. Ko bi se zares lahko zazibal v sladkost zmage brez konca in kraja. Bil je sicer že skoraj tako daleč, vendar se ga ni polotilo nič tistega, kar si je umišljal, da se ga bo.

Bil je zmerom bolj prazen in drugačen.

Prijaznost mu je spuhтела z lic.

Jel je šteti avtomobile na drugem nabrežju in nekako ni maral poslušati tajnika Velikega D., ki je mencial in besedičil nekaj o nekakšnem zasluženem plačilu za potrpljenje, o tem, kako se vztrajno čakanje nekoč obrestuje, kako nikoli ni prepozno, ni pa natanko povedal, kaj misli s tem in zakaj sploh se mu ljubi vezati otrobe.

Najbrž sem se utrudil, se je znenada preplašil, Gregor K., ker se stanje ni predrugačilo in je bil čisto tuj onemu običajnemu Gregorju Korenu. Utrujenosti ni priznal nikoli doslej. Zanj je ni bilo, naj mu je žena še tako pretila z njo, ga skušala prestrašiti, da ga bo nekoč znenada spodnesla.

»Torej se v kratkem vidiva,« je še vrgel k njemu tajnik in se nato tako potihoma umaknil, kakor je bil prišel.

Gregor Koren ga ni zadržal.

Mislil je nekam sunkovito, kako je zmagal Velikega, podkuril njegovemu tiholaznemu tajniku, se v brk zarežal kritiku, si privoščil oba F. in še koga in je ostala nedotaknjena samo njegova žena. Mimo Neve seveda.

»Nekoč bom seveda prišel,« je rekel v prazno, čeprav ga tajnik ni mogel več slišati. »Kadarkoli. Kadar napišem vse tiste novele in drame in romane, ki jih želim.«

Za hip ga je obšlo, kot da se roga samemu sebi in kot da ga to celo veseli. Zato je nekam splašeno odjenjal ter se preselil z mislimi in s telesom drugam; napotil se je ob reki navzdol, proti domu, ker ni našel boljše rešitve.

Bilo je prijetno, kot zmerom doslej, hoditi ob reki.

Takole v poznem popoldnevu, izzivalnemu vetru in mračnemu nebu navkljub. Nebu, ki se je nekam sklonilo, približalo, da se mu je zdelo, kot da hodi naravnost vanj, navzgor, nenehno navzgor, kar se mu je občutilo prav tako mehko in prijetno kot njegovo dopoldansko plavanje nad tlemi, z mehкими blazinicami zraka pod podplati, izločen nad ulicami in ljudmi.

Ni si tajil, da je prijetno predvsem zato, ker mu ni treba zreti v oči ženskam ob sebi, jim pripovedovati lepe lažnive pravljice, da bi mu pomagale tlakovati pot do vrha, med oblake.

»Sčasoma ti lepe zgodbe postanejo zoprne,« je rekel glasno in je iz navade potisnil brado naprej, da ga podbradek ne bi vnemirjal, čeprav ga za čudo zdaj sploh ni več. Skoro da ni niti mislil nanj in je storil, kar je pač storil, čisto nezavedno.

Potem je obstal.

Skušal je nekaj razčistiti s samim seboj, z ljudmi okoli sebe, nekaj zavreči, nekaj pa morda tudi ohraniti. Se privaditi. Le da znenada ni jasno vedel, kaj. Skušal je kolikor mogoče pregledno urediti misli, ločiti zrno od pleve, pa spet ni vedel, kaj je kaj in tudi ne, kam sodi sam, med zrno ali pleve. Njegov znameniti esej se mu nenadoma ni zdel več tako imenitno njegov, kot je sodil doslej, kljub posegom Neve Kenda; kot se ni mogel domisliti, koliko je to mesto zares njegovo, kako je z njegovimi znanci in sodelavci, kaj je njegovo delo vsak dan, kakšni opravki ga silijo slednje jutro od doma.

Morda tudi moji otroci niso moje delo, je blede pomislil, ker je pač že skušal misliti to pa ono, medtem ko žena tako že od vsega začetka ni bila.

»Toda vse tiste slike so bile,« je povedal predse odločno. »Četudi ni prišla nobena v galerijo. In mogoče nisem bil najslabši slikar v mestu, naj so me še tako zmerjali s tem.

Zakaj sem bil zoprn moškim?

Ko ženskam nisem bil?

Je kriv moj obraz, da si zanj lepijo moški na svojega posmeh?

Ali pa sem zares tudi slab pisatelj, zdaj pa še izmučen od čakanja in zato brez prave razsodnosti?« je potožil reki, trsju, blatu in produ; tega se je nateplo v njegove čevlje čez mero, tako da se je bil prisiljen sezuti, kar ga je nenavadno pomirilo in spravilo k pameti, ki je je bil, kot je odkrito priznal zdaj sam sebi, potreben čez mero.

Ko je planila čez na hitro popolnoma zmračen svod nova bliskavica, se je Gregor Koren sicer spet zbrano postavil na noge, prevevalo pa ga je čudno občutje; bilo je skoraj neznano, podobno pa žalosti. Užaljenosti se ni odrekel, žalosti pa; s prvo si je pomagal čez brzice, na katere ga je spehalo zmerom znova, z drugo si ni imel kaj početi, odkar je doumel, da je prava hrana ljudem okoli tebe.

To že skoraj pozabljeno občutje ga je potrdilo v sumu, da je z njim zares postalo nekaj narobe.

Hrati pa ga je utrdilo v stari veri, da si že napol ozdravljen, če se svoje boleznj zaveš.

Obstal je in prisluhnil v svoje srce.

Res je ta njegova razmajana kepa pod rebri pretirano drgetala, toda konec koncev je bilo to lahko od prehitre hoje, ne pa zaradi navala nerazjasnjene razčustvovanosti in s tem povezanega načela milo za drago. In čez čas je res dognal, da po sredi ni nobeno maščevanje, pač je le odsev spoznanja, torej notranje svetlobe, ki je povzročila nepričakovano zmedo v doslej razmeroma smotrno urejenih, a slabo presvetljenih predelih njegove notranjosti.

Upal je, da ga torej srce ne bo pustilo na cedilu; to pa je bilo edino, česar si je za zdaj želel.

Noge so ga same nosile k domačemu hribu in domači hiši pod njim, medtem ko se je bliskavica pojavljala v enakomernih presledkih, včasih bolj, včasih manj medla.

Zdaj ni več dvomil, naj se oglasi v atrijski hiši ali ne.

Zdaj je preprosto vedel, da bi to ne bilo smiselno.

Tudi mu je bilo figo mar, mu bo pretipkavala njegove rokopise lastnica te hiše ali ne. Kar je šteti med vidnejše napredke njegovega razuma.

Bolj ko se je bližal domu, bolj se ga je pollašal občutek, doslej tuj njegovemu načinu mišljenja in pojmovanja, občutek nekakšnega odpora do lastne prebrisanosti, uglajenosti in pristopa k stvarim.

Morebiti je to zategadelj, ker si predstavljaš čisto drugače, kaj vse te bo obhajalo, ko boš stal na vrhu, ki je mimogrede skušal dopovedati, ker ga je po malem že skrbelo, domača hiša pa ni bila več daleč in je bilo več

kot nujno, da se spravi v stare okvire vsaj pred ženo. Pri tem je komajda opazil, da se mu trese podbradek, katerega je tako skrbno in dosledno doslej tajil pred svetom.

Nekje je lajal pes.

Od vode je še kar prihajal vonj po postanem.

Blato se ga je držalo po robovih lepo zlikanih hlač, ki si jih je bil zlikal nalašč za posebne priložnosti. To ni bilo ugodno znamenje, saj je znal hoditi po blatu, ne da bi se ga oprijelo.

Za njegovim hrbtom se je temnilo vse bolj, veter je postal neprijazno mrzel.

»Nazadnje bo še znežilo,« je pomislil Gregor Koren in v duhu odbral cvetlice na domačem vrtu, ki jim kukavičji sneg utegne naškoditi. Bilo jih je že kar precej in kot bi jih mogel zavarovati, je pospešil korak.

Nekaj mu je kanilo na nos.

Otresel si ga je in zatem opazil, kako se z neba spuščajo posamezni kosmiči. Kot cvetni lističi kakšne zgodnje jablane ali hruške.

Bilo mu je čudno.

Snežni kosmi so se talili sproti, toda vsak zase ga je pekel globoko v notranjost.

Potem so odnehali.

Gregor Koren je brcnil kamenček, ki se mu je zajedel v zlizan podplat.

Zdaj je že videl svojo hišo, ki se je v njena okna upiral vztrajen žarek pomladnega sonca, žarek, ki je pobegnil črnim zavesam oblakov in se izmuznil skozi režo, da bi pomežiknil pomladi tam doli, globoko pod seboj.

»Nikoli se ne bo spremenilo nič. Ostal bom navaden nič, kot sem bil,« je zazvenel Gregorju Korenu v njegovih lastnih ušesih njegov glas.

Vedel je, da bi ta ugotovitev najbolj vzradostila njegovo ženo, saj končno tako rekoč napeljuje vodo na njen mlin: zatorej je naglo posrkal nadaljnje podobne ugotovitve in spoznanja, ki so pomenila popolno novost v njegovem življenju in so ga samega presenetila.

Pomagal si je prebroditi to težavo tako, da je precej glasno zaklel, kar mu je povrnilo nekaj že skoraj izgubljene samozavesti in se je nehal opotekati ter omahovati kot prot.

Skušal je pravkaršnje slabosti zamenjati z odločnim pogledom v prihodnost; toda komaj se je zazrl predse, da bi si izkrčil prostor za to precejšnjo razdaljo, se je vnovič usul kot gosto belo perje sneg in ga pregнал iz trenutka, ki si ga je bil že kar lepo nastavil.

»Torej nič s prihodnostjo?« je jezno zamrmral in se pognal nekaj zadnjih metrov po cesti navzgor, zatem nalahko butnil v vrtna, nato v hišna vrata, ki so se kar takoj vdala, odprl sobna in nazadnje straniščna.

Z užitkom sproščenosti je sedel na solidno desko, obloženo dovolj mehko tudi za daljše posedanje, in dokončno sklenil, da se bo zbral in ne le sprevidel kako pa kaj, pač pa se tudi odločil, kaj in kako bo ukrepal.

Bilo je prijetno mrakobno.

Sicer je bilo zunaj zares čisto črno, toda tudi navojnico je rad puščal nevdignjeno, da je imel mir pred svetlobo od zunaj. Tako je lahko povsem

nemoteno razglabljal o najnovejših vesteh s področja umetnosti in kulture, kar pač so pisali v časnikih ali mu je prišlo na ušesa.

Posedal je dolgo, toda zbrati se ni in ni mogel. Imel je občutek, da zro vanj svetle oči, si krčijo pot v njegove globine, se mu rogajo in mu branijo k zbranosti, prepotrebni za tako naporno opravilo.

Vedel je le, da je bilo njegovo hotenje dolgo kot njegovo življenje in da je zdaj na doseg, le da nenadoma niti sluti ne, kako naj poseže po zmagoslavju, da ne bo pri tem sunil samega sebe. Ni in ni mogel priti na jasno in čeprav je tajil, je vedel, da je zamedlo sledi.

Ni natanko vedel in tudi ni maral dognati, kako dolgo je skrivoma hodil posedat na svojo straniščno desko. Morda je minilo več dni ali pa je počenjal to vse v pozno pomlad. Nekoč, ko je strmel predse, je potrkalo na skrivno zatočišče hrupno, nestrpno, ženin skoraj neprijazni glas pa je rekel: »Si ali nisi tukaj? In če si, zakaj zmerom posedaš v mraku, kot da bi ne imeli luči?«

Ni se potrudil zbrati misli za dobri, pravi odgovor. Toda kazalo je, da njegovi ženi pravzaprav niti ni do njega, ker je brez premora nadaljevala: »Nič se ne trudi, da bi me prevaril. Nikoli se ne boš znal tako potuhniti, da bi verjela, da te ni tu. Cepec te je izvohal že kdaj in je kar dobro, da veš, da te je izdal že prvi dan, ko si se odločil, da preurediš to zasilno stranišče za svoje visoke namene.«

Po razmeroma dolgem govoru, ki ga je povedala v eni sapi, kar je od nje terjalo dobršen napor, mimo tega, da se je izredno trudila, da bi ostala v mejah dobrega knjižnega jezika, kot se za srednješolsko učiteljico v bistvu spodobi, je malce popustila in pridejala nekaj narečja, kot v svojih boljših časih, zatem pa obstala, gotovo z rokami v bokih in najbrž ne v svoji odrgnjeni halji, na komolcih prepleznjeni in spredaj zapackani od čajev in juh, pa butnila: »Sporočilo je prispelo! Razumeš? Sporočilo za nagrado. Za slovesnost. Za slovesno podelitev nagrade na rotovžu.«

Prezgodaj, če je res, je pomislil. Ali — prepozno.

»Hej, K. G.,« je pobunkala žena vnovič po vratih, ko je čutila, da ostaja ravnodušen in brezbrizen, medtem ko je njo kar razganjalo. »Hej, Koren, Gregor Koren, zgani se že no, tak prikaži se, kajti zares bi rada videla, kakšen je tvoj obraz v tem trenutku!«

Spustil je vodo in si jel počasi zapenjati hlače.

Z naramnicami v rokah in v svojih znamenitih oguljenih telovadnih hlačkah je odsunil vrata in se zazrl ženi v oči. Potem je pritisnil na gumb in navojnica je šinila kvišku, da je ženo kar odpahnilo in je izrekla nekaj hudo narečnega. V stranišče je planil svež zrak, veter pa je izsesal iz krošenj cvetje, slapove cvetnih listov, pravi cvetni sneg, ki se je zasmel obema nasproti kot dan brez želja, nemira, nedolžen in ugoden, skoraj neresničen.